

NIEUWSBRIEF

JUBILEUMUITGAVE

SEPTEMBER 2011

Het Alteveer Hospice voor Noord-en Midden Drenthe

Voorwoord van de burgemeester

Het is erg belangrijk dat mensen in de laatste fase van hun leven opgevangen en ondersteund kunnen worden in een hospice. Het werk van hospices is voor gasten en hun familie van grote waarde. In de vijf jaar dat Het Alteveer bestaat is een groot aantal gasten ontvangen en verzorgd. Het werk van een hospice is, denk ik, niet altijd gemakkelijk in een maatschappij waarin het taboe rondom sterven en het praten daarover nog steeds bestaat. Maar het aantal hospices blijft groeien, een goede ontwikkeling.

De betekenis van Het Alteveer voor Noord-en Midden Drenthe is groot. De vrijwilligers en professionals verzetten enorm belangrijk en ook dankbaar werk. Het is een verrijking voor Assen en omgeving dat er een plaats is waar mensen zich inzetten er voor anderen

te zijn in de zwaarste periode van hun leven en in die van hun naasten. Een plek die zo veel mogelijk de thuissituatie benadert en waar rust en medeleven is.

Ik feliciteer Het Alteveer met zijn vijfjarig jubileum en spreek de wens uit dat het nog vele jaren zijn mooie werk kan doen.

Sicko Heldoorn,
burgemeester van de gemeente Assen

Van het bestuur

Het bestuur kijkt met grote dankbaarheid terug op de achter ons liggende jaren. Op 14 januari 2004 passeerde bij de notaris de akte van oprichting van de Stichting Hospice Noord-en Midden Drenthe, op 22 december 2005 gaf de burgemeester van Assen, mevrouw Dineke van As het startsein voor de bouw van hospice Het Alteveer en op 10 november 2006 verrichtte mevrouw Anneke Haarsma, gedeputeerde van de Provincie Drenthe, de officiële opening.

De bouw en inrichting van het hospice zijn mede mogelijk gemaakt door intensieve fondswerving in Assen, omliggende gemeenten en via landelijke fondsen. Bijzondere samenwerking met de provincie Drenthe en de Stichting Woningbeheer Assen (Actium) leidde ertoe dat de opening van het hospice binnen drie jaar kon worden gerealiseerd.

Elders in de nieuwsbrief leest u over de samenwerking met VTZD en Icare betreffende 5 jaar optimale zorg aan gasten en familieleden binnen het hospice.

Op 4 november a.s. gedenken we op passende wijze het eerste lustrum van hospice Het Alteveer. In het provinciehuis heeft een bijeenkomst plaats waarin het woord gevoerd zal worden door een vrijwilliger, een deskundige op het gebied van palliatieve zorg en een medewerker van zorgverzekeraar Achmea.

Een uitnodiging voor deze bijeenkomst en het volledige programma treft u bijgaand aan.

In deze jubileumuitgave van de nieuwsbrief leest u op welke wijze gasten, familieleden, vrijwilligers, verpleegkundigen en coördinatoren het verblijf en de werkwijze in het hospice beleven.

Het bestuur is grote dank verschuldigd aan alle medewerkers en betrokkenen die gedurende vijf jaar lang met grote inzet hebben gewerkt om het hospice tot een succes te maken!

Eveneens een woord van waardering aan de inleiders, de Provincie Drenthe, de Stichting Vrienden van het hospice en de redactie van de nieuwsbrief bij het tot stand komen van de bijeenkomst op 4 november.

Wij vertrouwen er op u deze middag te kunnen begroeten.

Karel Swager, secretaris

Het was zo donker dat ik overal lichtpuntjes zag.

Een uitdrukking van Loesje die ons erg aanspreekt. In ieder geval van toepassing op het moment in 2001 toen we aan de slag gingen om het vastgelopen initiatief los te trekken voor een hospice in Assen.

Wij - en gelukkig velen met ons - waren er rotsvast van overtuigd dat er een bijna-huis-huis in Assen zou komen. Maar er bleken vele beren op dat pad te liggen. Inmiddels is het meer dan tien jaar geleden dat de eerste initiatieven voor dat hospice het licht zagen en bestaat Het Alteveer al weer vijf jaar.

Om dat te vieren blikken wij met veel plezier terug op deze ontwikkelingsjaren waarin we er als werkgroep lid (later bestuurslid) en projectleider bij betrokken waren.

Zittend tussen de vele mappen met verslagen van de verschillende werkgroepen, de nieuwsbrieven van de samenwerkende palliatieve zorgvoorzieningen Drenthe, de bouwtekeningen van het hospice, het handboek Hospices Drenthe dat we met elkaar hebben geschreven en de krantenartikelen om de gedachte van een hospice aan het brede publiek te verhelderen . . . zo proberen we ons weer een beeld te vormen van die jaren. We beginnen gewoon maar bij het begin.

Initiatief

Vanuit de Soroptimistclubs in Drenthe kwam het initiatief tot oprichten van hospices in Drenthe. Al snel bleek dat er meerdere mensen mee bezig waren. Werkgroepen werden gebundeld en zo ontstond na veel vijven en zessen een provinciebrede werkgroep met vrijwilligers, hulpverleners en bestuurders, actief betrokken bij de

palliatieve zorg: het Palliatief Platform Drenthe.

Ieder was overtuigd van het belang om krachten te bundelen en de samenwerking in de zorg rondom iemand in de eindfase van het leven te verbeteren. Temeer omdat de toekomstige hospices dan binnen zo'n netwerk op deskundige wijze zouden kunnen functioneren.

Ook vanuit de provinciale politiek was men nauw betrokken bij deze ontwikkelingen en werd een startsubsidie beschikbaar gesteld. Uit onderzoek bleek dat er verdeeld over de drie regio's van Drenthe (Assen, Hoogeveen en Emmen) ongeveer 10 hospice-bedden nodig waren. In 2002 werd met provinciale- en landelijke subsidie een projectcoördinator aangesteld om de netwerken palliatieve zorg op te zetten en de hospice-initiatieven te ondersteunen.

Inspiratie

Het waren roerige tijden. Veel verschillende gedachten over hoe een hospice eruit zou moeten zien en wie het zou moeten gaan bemensen en beheren. Er speelden verschillende belangen mee over de financiering e.d. Dat kost tijd en moeite om te stroomlijnen. De combinatie van provinciale coördinatie en regionale organisatie - waarbij ruimte was voor een eigen regionale inkleuring - bleek een goede opzet.

De openbare studiedagen die het Palliatief Platform Drenthe organiseerde over wat palliatieve zorg is, waar deze zorg voor nodig is, zingeving en kwaliteit van leven, over hoe deze zorg in een hospice gegeven kan worden en over het belang van palliatieve netwerken, vormden een belangrijke inspiratiebron. Zo ontstond een groep van enthousiaste betrokkenen, bereid zich in te zetten voor mensen in hun laatste levensfase.

Bijna-thuis-huis in Assen

Na een werkgroep periode werd in 2004 de Stichting Hospice Assen opgericht. Al snel werd duidelijk dat het hospice in Assen een

huis moest worden waarin de gasten zich thuis moeten kunnen voelen met zorg die te vergelijken is met de zorg die men in de laatste fase ook thuis zou kunnen ontvangen. Een bijna-thuis-huis dus, waar de gast zoveel mogelijk de regie over zichzelf en de zorg in eigen handen houdt.

De professionele zorg zou daarom door thuiszorg (Icare) en de eigen huisarts worden verleend en alle andere taken door goed voorbereide vrijwilligers, met ondersteuning van een professionele coördinator van de VTZD (Vrijwilligers Terminale Zorg Drenthe).

Bouw

Het stichtingsbestuur - bestaande uit vrijwilligers met deskundigheid op het gebied van zorg, bouw, financiën, communicatie, enz. - heeft zich met veel enthousiasme gestort op het zoeken van een geschikt pand of een plek om te bouwen. Geen makkelijke opgave. Genoeg vragen die opgelost moesten worden. Hoe groot moet het pand zijn? Wat mag het kosten en wie gaat dat betalen? Gaan we al bouwen voordat er voldoende middelen zijn? Wat gaat de buurt ervan zeggen als er een hospice komt? Is er toestemming van de gemeente om te bouwen? Gaan we het pand in eigen beheer nemen of met iemand samen?

Er zijn verschillende panden de revue gepasseerd. Soms zijn, om niemand voortijdig wakker te schudden, in alle stilte over hekken klimmend panden bezocht. De bestuursvergaderingen waren goede plekken om alle anekdotes hierover voor het voetlicht te brengen en ook om de stemming erin te houden.

De samenwerking met St. woningbeheer SWA (nu ACTIUM) was de basis voor het huidige pand. Ook daar bleek de betrokkenheid en inzet groot.

Ten lange leste kwam de locatie aan de Burgemeester Agterstraat in beeld. Het leek een weinig aantrekkelijke plek, maar het bestuur keek door alle obstakels heen, overtuigde de SWA en de buurt (die bang was voor de bouw van een flat van 4 hoog) en zorgde voor een positief gemeentelijk advies. De architect wist de wensen te vertalen in een gebouw dat aan alle wensen voldeed.

Toen het sein voor de bouw op groen stond is in samenwerking met de VTZD een avond georganiseerd voor de werving van

toekomstige vrijwilligers. Deze druk bezochte avond leverde in korte tijd voldoende enthousiaste mensen op voor een goed vrijwilligersteam. Zij vormen immers het hart van het hospice en zijn onmisbaar. Ook dat enthousiasme was een goede drive voor de uiteindelijke totstandkoming van het hospice.

Financiën

Zoals meestal vormen de financiën een belangrijke bottleneck bij de ontwikkeling van iets nieuws. Dat bleek bij het hospice ook het geval. De fondswerving was aanvankelijk niet gemakkelijk. Toen de eerste contacten waren gelegd en op verschillende plaatsen informatie was gegeven begon mondjesmaat het noodzakelijke geld binnen te komen. Gelukkig was een aantal fondsen bereid tot flinke donaties. Er werden 'stenen' verkocht en verschillende clubs hielden allerlei creatieve acties ten bate van het hospice. Ook landelijk bleek men bereid ten behoeve van de professionele coördinatie voor Drenthe een extra duit in het zakje te doen. En zo kon dan toch op 10 november 2006 het hospice geopend worden!

Wat blijft

Doorgaan met passie, inspiratie en betrokkenheid. Dat zijn de kernwoorden in het proces dat heeft geleid tot de totstandkoming van het hospice Assen. Die passie en betrokkenheid kwam voort uit het gevoel om juist in de belangrijke afrondende fase van iemands leven iets te willen en kunnen betekenen.

Het was heel inspirerend om de bevlogenheid mee te maken van veel mensen die gezamenlijk dit initiatief ontwikkelden. Die inspiratie heeft ons nieuwe inspiratie gegeven. Het nam vele jaren in beslag, maar Hospice Het Alteveer is niet meer weg te denken.

Ineke Koning - van der Staaij
Jacqueline van Duinen

Een goede samenwerking: Hospice Het Alteveer en de VTZD

Ter gelegenheid van het eerste lustrum is mij gevraagd iets te schrijven over de samenwerking tussen het hospice Assen en de VTZD. Ik doe dat graag. En – ik denk dat het ieder zo vergaat – zeker bij een eerste lustrum heb je de neiging terug te blikken. Dat deed ik ook en ik stelde me de vraag 'hoe begon het eigenlijk allemaal'? Ik moet u bekennen 'dat weet ik niet zo precies'.

Toen ik in 2002 in dienst trad van de VTZD, hoorde ik van een initiatief voor een hospice in Assen, waar ook de VTZD bij betrokken was. Het stond eventjes op een laag pitje maar in 2003 kreeg het nieuwe impulsen. Een werkgroep Hospice Assen werd opgericht waarin ook de VTZD volop participeerde.

Daar er in Emmen en Hogeveen ook dergelijke initiatieven waren, werd vooral door toedoen van de provinciale coördinator, Jacqueline van Duinen, provinciale afstemming gezocht en bereikt. De begeleidingsgroep werd in het leven geroepen. Een groep onder voorzitterschap van de provinciale coördinator, met daarin vanuit elk hospice een bestuurslid 'zorg' en de beide beleidscoördinatoren van de VTZD. Deze groep ontwikkelde een draaiboek/handboek voor de hospices in Drenthe met daarin werkafspraken, contracten, protocollen, etc.

De begeleidingsgroep is nog steeds actief. U zult zich vast kunnen voorstellen dat dit nu minder intensief is dan in de aanloopfase naar de start van de hospices. Echter, wat een keer ontwikkeld is, heeft onderhoud, bijstelling. We willen immers geen starre maar lerende organisaties zijn en kijken dus ook regelmatig of dat wat in het verleden ontwikkeld is nog steeds voldoet, of aangepast moet worden.

Dit zijn allemaal belangrijke (historische) ontwikkelingen...maar wanneer werd het nu echt serieus tussen het hospice Assen en de VTZD?

Dat was in 2004. De samenwerking tussen het hospice Assen en de VTZD kan beschouwd worden als een huwelijk waarin beide echtelieden een ander aspect inbrengen: de stichting hospice vooral de zorg voor de instandhouding van het huis, de exploitatie ervan; de stichting VTZD de informele zorg, de personele inzet van vrijwilligers en coördinatoren.

Vele goede huwelijken komen tot stand door tussenkomst van een derde. Trekken we deze vergelijking door, dan zou je kunnen zeggen dat het zorgkantoor, bij de totstandkoming van het huwelijk tussen het hospice en de VTZD, de rol van koppelaarster heeft gespeeld.

Toen de hospices in 2004 subsidieaanvragen indienden bij het zorgkantoor (de toenmalige subsidieverstrekker) verwees die naar de VTZD.

En dat had twee belangrijke redenen: in de eerste plaats een inhoudelijke: de VTZD was, als provinciale organisatie, al jaren actief in de vrijwillige palliatieve terminale zorg in de thuissituatie.

Ze had de benodigde expertise: vormgeving van het hulpverleningsproces, trainen en begeleiden van vrijwilligers e.d.

Daarnaast speelde nog een financieel technische overweging (vermijding btw afdracht).

Dat twee organisaties met in de kern vrijwel identieke doelstellingen hun krachten hebben gebundeld is efficiënt en spreekt mij erg aan. En wat meer zij: dit eerste lustrum getuigt ervan dat in goede samenwerking de gestelde doelen worden bereikt.

Zolang het Hospice Assen en de VTZD, - de vrijwilligers en de coördinatoren samen met de professionele zorgverleners – ervoor kunnen zorgen, dat mensen voor wie het nodig en gewenst is, goede palliatieve terminale zorg krijgen in een goed 'bijna-thuis' in Assen, dan is de som van onze beide organisaties voor mij meer dan die van de samenstellende delen.

Alle bij het Hospice Het Alteveer betrokkenen van harte gefeliciteerd met dit eerste lustrum!

Dat er in – goede samenwerking – nog maar vele jaren mogen volgen.

Sietske Schulte-Lutter (VTZD)

Hospice, een 'must' in de samenleving

Vijf jaar geleden opende Hospice Het Alteveer de deuren en met gezonde spanning waren wij in afwachting van onze eerste gasten. Een hospice was iets nieuws, hoe zou de samenleving daarop reageren? Sinds november 2006 zijn er ongeveer 140 gasten in het hospice geweest. Sommigen slechts

een paar dagen, de meeste een paar weken en een enkeling verbleef er vele maanden.

De gasten gaven inhoud en kleur aan het hospice. Al snel leerden wij dat iedereen weer anders is en ook andere behoeftes heeft. De vrijwilligers, in samenwerking met de thuiszorgmedewerkers, zorgen ervoor dat iedereen de aandacht en zorg krijgt die nodig is.

Dat betekent telkens aandachtig aanwezig zijn en je zo goed mogelijk verplaatsen in die ander, aanpassen aan de situatie en inspielen op het moment.

Als dat goed verloopt, ontstaan er vaak zeer speciale momenten, deel je met elkaar en ervaart een ieder dat je 'er' kunt 'zijn' voor elkaar.

Vooraf de ervaringen van de familieleden van onze gasten dragen eraan bij dat zeer positieve verhalen over het hospice de ronde doen. En daar zijn wij natuurlijk heel blij mee.

Het hospice is een heel mooie plek om te sterven als het thuis niet kan. Een bijna-thuis-huis zoals het vaak genoemd wordt. Dat is het ook helemaal. Op het moment dat een gast een kamer betreft, wordt het zijn of haar eigen wereld, aangekleed met persoonlijke en dierbare zaken.

Gasten, zoals wij hen noemen, komen op verschillende momenten in hun ziekteproces in het hospice. De een komt wandelend binnen, de ander met rollator, rolstoel of brancard. Dit zegt niets over de duur van het verblijf in het hospice. Een ding is voor iedereen gelijk: het is een enorme stap en het liefst zou je nog alles zelf willen doen.

Wat de gast nog zelf kan doen laten we ook graag aan hem of haar over, ook al kost het tijd en moeite. Het geeft een gevoel van eigenwaarde. Sommige gasten hebben behoefte aan gezelligheid en komen in de huiskamer eten, anderen komen niet meer van hun kamer af en bewaren hun energie voor familie en vrienden. Een enkeling gaat nog even de stad in of nog een paar uurtjes naar huis. Voor ieder is het steeds een pro-

ces van inleveren, van de ene dag beter voelen dan de andere. Het is eigenlijk steeds een beetje afscheid nemen van diegenen die je het liefst zijn en dat doet pijn.

Het is vooral dan van groot belang dat de gast kan rekenen op steun van de huisarts, de verpleegkundigen en de vrijwilligers. Met een luisterend oor, nog een kussentje en aandacht is er gelukkig vaak nog heel wat op te vangen in de laatste fase.

De zorg steunt vooral op de basis van ons menszijn, de onmisbaar vrijwillige aandacht en hulp voor elkaar in de meest kwetsbare fase.

Dat is nu precies wat het hospice typeert. Een veilige rustige plek waar de zorg rondom de zorg goed is geregeld.

Waar ruimte is voor verdriet en vragen. Maar waar ook het leven nog gedeeld wordt. Dat vraagt een grote betrokkenheid van de mensen die er werken. Dat die betrokkenheid er is voel je eigenlijk al zodra je het huis binnenkomt.

Het hospice heeft zijn bestaansrecht bewezen, mede dank zij de vrijwilligers die zich hier met hart en ziel voor inzetten.

Wij staan met elkaar, ieder vanuit eigen verantwoordelijkheid, deskundigheid en eigenheid voor dezelfde zaak: een huis bieden, zorg en aandacht geven aan stervenden en hun naasten. Dat blijft ook voor de toekomst onze motivatie.

Ricarda de Jong Posthumus, coördinator

Levenslessen

hospice-belevingen van het Icare-team

Het palliatief team van Icare geeft de gasten in het hospice dag en nacht de hulp die nodig is. Persoonlijke verzorging als wassen en aankleden, toediening van medicijnen e.d. Werken in een palliatief team vraagt

affiniteit met palliatieve zorg, met zorg voor mensen in de laatste fase van hun leven.

Speciaal voor deze jubileumnieuwsbrief legde ik namens de redactie enkele vragen voor aan de medewerkers van het palliatief team. Hoe beleven zij het werken in het hospice?

Negen van hen heb ik gesproken. De een werkt al vanaf de start in het hospice, de ander kwam later, de derde werkt er nog maar kort. De een werkt overdag, de ander 's nachts en de derde op alle momenten. Hun ervaringen komen in dit verhaal bij elkaar. Voor het merendeel lopen die niet ver uiteen, voor een enkeling is het nog wel even wennen en afwachten.

Door vakanties was het niet mogelijk om op tijd een actuele groepsfoto van het team te maken. Die foto vindt u in de volgende nieuwsbrief.

is palliatieve zorg zo bijzonder?

Ja, je maakt het intiemste van de mens mee. Het is een voorrecht om het laatste stuk van iemands leven mee te maken en om dat zo aangenaam mogelijk te maken. Dat kun je maar één keer doen en dat moet dus goed! Ook in het hospice draait de film met het hele levensverhaal nog een keer af. Men wil bepaalde zaken nog afmaken, het komt er echt op aan. Er zijn, een luisterend oor is soms al genoeg, oplossen kun je het meestal niet

Palliatieve zorg is zorg waarin je heel veel aandacht en liefde kunt steken en waarin je uiteindelijk nog veel meer liefde terug krijgt. De verhalen hoe men in het leven staat zijn ook weer ware levenslessen voor ons.

Het is steeds weer een uitdaging en een voorrecht om in iemands ruimte te komen. Door gesprekken of door in te spelen op wensen. Dat lukt natuurlijk niet altijd en dat moet je dan ook respecteren.

is dat in het hospice anders dan thuis?

Het hospice wordt een bijna-thuis-huis genoemd. Dat is niet voor niks, het is immers niet thuis. Als men in de eigen huiselijke omgeving, te midden van familie, de laatste levensfase kan meemaken, dan is dat het mooiste. Sommigen geven aan die zorg dan ook de voorkeur.

Maar als het thuis niet kan, dan is het hospice een prachtig alternatief. Bepaalde zaken zijn anders, maar anders is niet altijd beter of slechter. Zowel thuis als in het hospice

geldt voor de zieke: niks hoeft meer, alles mag.

In het hospice handel je als zorgverlener vaak veel zelfstandiger dan thuis en zonder tijdschema in de achterzak. Je kunt dus echt de zorg geven die je zinvol vindt. Het contact met de mantelzorgers is er ook anders. Zij zijn immers evenmin thuis, zij zijn ook min of meer gast.

De afwisseling doordat er meer gasten tegelijk in het hospice zijn, maakt het werk voor de meesten extra inspirerend. Een enkeling vindt het juist nog wel eens lastig om dan de aandacht goed te verdelen.

zoveel mensen, zoveel ervaringen . . .
Sommige mensen vergeet je voorlopig niet weer. Die gast met wie je persoonlijke verhalen kon delen, over lief en leed, over kinderen, over levensvisie . . . Die meneer die niet gewassen wilde worden, maar liever samen liedjes van Jannes wilde zingen. Of die mevrouw die tot op haar allerlaatste dag nog alle zorgverleners en vrijwilligers wist op te beuren en te inspireren.

De meeste herinneringen voeren terug op gasten die ondanks alles zelf de regie hielden en bij wie het een uitdaging was om dat te respecteren en toch de zorg te verlenen die nodig was.

Het is absoluut niet altijd doffe ellende, integendeel, maar als in één en dezelfde nacht twee gasten overlijden . . . Ja, dan hakt dat er natuurlijk wel even in.

en terugkijkend op de afgelopen jaren . . .
In onze manier van zorgen is niet zo veel veranderd, wel in het contact en de samenwerking met de vrijwilligers. In het begin was het aftasten, zoeken naar de grenzen van ieders taak en positie, zoeken naar de beste manier om samen op te trekken. Nu weten we van elkaar hoe we werken, we respecteren en vertrouwen elkaar.

Het blijft steeds een uitdaging hoe je van elkaars vaardigheden gebruik kunt maken. Niet alleen met vrijwilligers die zelf kennis en ervaring in zorg of verpleging hebben, maar met iedere vrijwilliger die durft te werken vanuit liefde voor de gasten. Het is niet erg wanneer je als vrijwilliger iets niet kunt, als de intentie maar goed is.

Het is trouwens steeds wel weer even wennen, zowel voor nieuwe vrijwilligers als voor

beroepskrachten die nieuw zijn in het hospice. Je komt in een dienst immers heel wat verschillende mensen tegen en het duurt even eer je elkaar een beetje kent.

krijgt terminale zorg en de functie van het hospice genoeg aandacht?

Doordat gaandeweg de dood meer bespreekbaar is geworden, heeft ook het hospice als bijna-thuis-huis meer plaats in de samenleving gekregen. Toch is er nog veel onbegrip, meestal door onbekendheid. Helemaal ook bij huisartsen en ziekenhuizen. Er is nog werk aan de winkel dus!

Voor velen is de dood (nog) geen thema, dus dat zij het bestaan en de mogelijkheden van een hospice niet kennen is niet zo verwonderlijk.

Het is heel fijn en volkomen terecht dat in de laatste fase van iemands leven veel goede zorg mogelijk is. Maar in de fase daar vlak voor, daar zouden de zorgmogelijkheden best iets royaler mogen zijn. Ook dan is het moeilijk voor de zieke en de naaste familie.

en over enkele jaren . . .

Dan hopen al mijn gesprekspartners nog steeds in het hospice te werken. Dat was te verwachten, afgaande op de positieve en vrijwel eensluidende antwoorden op de eerdere vragen.

Er is nog wel een wens tot verandering. Die wens is niet zo zeer gericht op het hospice, maar op de organisatie van Icare. Nog meer continuïteit in het palliatief team, dat zou de kwaliteit van de zorg verder kunnen verbeteren. Meer inzicht, meer overzicht, meer betrokkenheid. Overigens wordt daar momenteel al flink aan gewerkt.

Een enkeling zou graag uitbreiding van de hospice-capaciteit zien, de meerderheid hecht juist aan de bestaande kleinschaligheid. Klein en overzichtelijk, om elkaar te kennen en om gezamenlijk en volop betrokken te kunnen zijn bij iedere gast. Over de betrokkenheid en inzet van het palliatief team hoeven we ons duidelijk geen zorgen te maken. Niet vandaag, niet morgen, niet overmorgen.

Ik bedank de dames voor de prettige en openhartige gesprekken.

Jan Kragt

Alles wat je geeft...

Het is alweer vijf jaar geleden dat hospice Het Alteveer de deuren opende. Door de jaren heen is er veel gebeurd. Als deelnemers aan de eerste groepen die de basiscursus voor vrijwilligers hadden gevolgd, werden we min of meer in het diepe gegooid. We moesten nog leren hoe de praktijk eruit zou gaan zien en hoe we ons 'er zijn' voor de gasten vorm zouden gaan geven.

Onze eerste gasten waren drie dames en een poes. Een schat van een poes die het liefst bij haar baasje op het bed lag te slapen.

Sommige gasten creëerden met behulp van persoonlijke spullen een eigen sfeer in hun kamer. Het bed werd verplaatst, een favoriete stoel kwam in de hoek, een lamp die zulk fijn licht verspreidde ernaast. Een geliefd schilderij aan de muur, de computer of laptop kreeg een plekje.

Een dame bracht haar naaimachine mee waarop ze een blouse voor een van de vrijwilligers maakte!

Vaak verschenen er wel een of meerdere foto's op het nachtkastje of kindertekeningen aan de muur. Ook kwam het voor dat het levensverhaal van de gast was opgeschreven voor de vrijwilligers. Dat kon het contact vergemakkelijken. Een heer had langere tijd in Frankrijk gewoond, wat stof gaf tot praatjes in het Frans!

Zoveel gasten, zoveel verschillende achtergronden..... De meeste uit Drenthe, Groningen en Friesland, maar natuurlijk ook uit andere delen van Nederland. Van motorcoureur tot dirigent, van lerares tot overgrootmoeder. Talrijke familieleden en vrienden ontmoetten we, maar ook eenzaamheid.

Sommige gasten behoefden geen uitleg van de werking van de bel. Bij anderen klopten

we af en toe op de deur om te vragen of er nog behoefte aan het een of ander was. Soms kwam een gast in eerste instantie alleen tijdelijk naar het hospice om wat tot rust te komen, waarna toch besloten werd te blijven.

Een paar keer gebeurde het dat een gast, na een verblijf van enkele weken, zich onverwacht zodanig opgeknapt voelde dat besloten werd eerst weer een poosje naar huis te gaan.

Af en toe was er een bijzondere wens. We denken bijvoorbeeld terug aan de heer die graag nat geschoren wilde worden en vervolgens vroeg of er wel een slang in de buurt was om het bloed af te voeren toen hij zag dat een vrouw de scheerkwast voor hem ter hand nam...Ja, binnen onze groep vrijwilligers zijn we van praktisch alle markten thuis! Humor, zo hebben we gemerkt, doet in de meeste situaties veel goed.

Vaak zijn we beloond met dankbare reacties. Aandachtig doen we ervaring op en leren er steeds vollediger te zijn voor onze gasten. Graag eindigen we deze vluchtige terugblik op de afgelopen vijf jaar met een van de laatste uitspraken van een van onze gasten: 'Alles wat je geeft in je leven komt op de een of andere manier altijd bij je terug'.

Minke en Karin, vrijwilligers

Vijf jaar beleving

De afgelopen jaren zijn we in de nieuwsbrief veel mooie verhalen tegen gekomen. Persoonlijke verhalen van gasten en hun familie, van vrijwilligers, coördinatoren en Icare-medewerkers, die een beeld geven over hoe het is om in het hospice te verblijven of te werken. Hieronder een kleine bloemlezing:

november 2007

...voel je bijna zoals thuis en dit laatste is dan van toepassing op mijzelf, de oudste dochter van mijn vader. Wat voelde ik mij snel op m'n gemak en welkom als ik weer op bezoek kwam. Ik kwam niet op bezoek, ik kwam thuis. Wanneer het mij maar uitkwam, soms 5 minuutjes, soms uren en dan weer even weg. Zo'n huis – en niet te vergeten de vrijwilligers en de coördinatoren – is er heel duidelijk ook voor ons, de mensen die niet in bed liggen maar ernaast staan.

een familielid

december 2008

...samen beleven wij de dag, soms stil en ingetogen, soms met een gulle lach, blij om wat er nog te genieten valt. Belangrijk is steeds weer dat er aandacht is voor de kleine dingen. Daar horen ook de zaken bij die zo sprekend zijn voor de seizoenen. Een chocoladeletter, hachee klaargemaakt door een vrijwilliger, met elkaar praten over het weer, de kerstboom en de kerstkransjes. Met kerst zal een vrijwilligster in het hospice kerstliedjes spelen op haar accordeon en net als in de winter wordt het soms stil en dat delen wij ook met elkaar.

de coördinatoren

maart 2009

...hier wonen geeft mij veel vrijheid. In de huiskamer zijn vaak mensen waar ik gezellig even bij kan gaan zitten, maar ik heb ook de rust van mijn eigen kamer. Als ik een eitje wil bakken dan kan ik dat gewoon doen, voor dit soort dingen is alle ruimte. Ik ga iedere dag in de loop van de middag naar huis om te eten en kom om een uur of acht weer terug in het hospice. Ik voel me hier thuis, de vrijwilligers hebben altijd tijd voor een praatje en ik kan mijn verhaal aan hen kwijt. Het hospice is kleinschalig en dat geeft juist dat persoonlijke stukje aandacht en zorg.

De begeleiding is bijzonder en de combinatie van vrijwilligers en Icare ideaal. Naast verdriet heb ik gelukkig ook nog genoeg kostbare momenten, geniet ik van het contact met vrienden en de gewone dingen van elke dag.

een gast

september 2009

...op de stoep aarzel ik even. Razendsnel flitsen allerlei beelden en gedachten door mijn hoofd. Hoe vaak heb ik al op deze plek gestaan, hoeveel mensen hier bezocht en hoe dikwijls onder zulke verschillende omstandigheden!

Alle emoties en gevoelens bewegen zich tussen uitersten. Waar de één vreselijk veel moeite heeft het leven los te laten, is de ander juist dankbaar en blij om te mogen gaan naar de andere kant van het bestaan, klaar met het leven.

Daarnaast verschijnen al die gezichten van familieleden, echtgenoten, kinderen, vrienden die van hun dierbare afscheid moeten nemen, met pijn en angst in het hart. Hoe moet dit nu straks verder zonder die ene? Om maar niet te spreken van die ene, die

van al deze beminde mensen afscheid moet nemen.

een predikant

september 2010

...als vrijwilliger in het hospice ontkom je niet aan gedachten over dood en daarna. En toch gaat het gesprek van alledag daar niet over. De meeste gasten komen er voor de laatste fase van hun leven en juist dat leven staat daarom centraal. Het leven dat geweest is en het leven dat er is. Werken in het hospice is dan ook zeker geen sombere en zwaarmoedige bezigheid, het hospice is de plek bij uitstek om te ervaren wat mensen voor elkaar kunnen betekenen.

Heel veel, zo blijkt vaak.

een vrijwilliger

maart 2011

...gezamenlijke betrokkenheid van medewerkers van het palliatieve team en de vrijwilligers is zeer belangrijk. Bij beide partijen wordt samenwerking verbeterd en enthousiasme vergroot door elkaar te informeren over de toestand van de gast, lichamelijk, geestelijk en sociaal. Gezamenlijk doel is immers het voor de gast in zijn of haar laatste levensfase zo goed en aangenaam mogelijk maken.

verpleegkundige palliatieve team Icare

maart 2011

...de eerste gast bij wie ik binnen liep zat op de rand van zijn bed, keek mij verward aan en vroeg of ik wist wie hij was. Op zo'n moment schieten allerlei gedachten door je hoofd, maar het juiste antwoord zat daar niet bij. Geruststellend vond ik de gedachte dat het antwoord op de vraag waar je een groot deel van je leven mee bezig bent, namelijk 'wie ben ik', ook aan het eind van je leven niet beantwoord wordt. Dat scheelt een nodeloze zoektocht. De hand op zijn schouder hielp wel.

een vrijwilliger

Column

Seconden ... minuten

...uren...dagen...maanden...jaren...TIJD

Het begrip TIJD is heel betrekkelijk, zeker in het hospice... er is niemand die zijn of haar horloge gelijk zet met de klok in de woonkamer...de wijzers tikken voort...de natuur gaat zijn gang...

Nu, alweer vijf jaar geleden, tikten de eerste seconden van het hospice...weg... Inmiddels zijn er vanaf die tijd vele tijdsliemieten verstreken... voor de gasten, hun familie en de medewerkers...

De toekomst kent geen tijd...en dat is maar goed ook.

Yvonne, vrijwilliger

Woord van dank

Vanaf deze plaats willen we de heer Fred Evers, van de bloemenkraam op de hoek Brink - Nieuwe Huizen, hartelijk dank zeggen voor de bloemen die het hospice iedere zaterdag krijgt!

Dit geldt ook voor Henk Hoeksema & Nicole Koopmans van Granny's, Ceresplein 118-120 voor de wekelijkse appeltaart!

Dank namens alle medewerkers van het hospice.

Van de Vrienden

De stichting Vrienden Hospice Noord- en Midden Drenthe heeft ten doel de ondersteuning van het werk van Hospice Het Altevée in Assen in financiële en materiële zin.

Dit doel tracht de stichting te verwezenlijken door het werven van financiële middelen ten behoeve van het hospice en het werven en

informerende van vrienden/donateurs die gedurende een bepaalde periode, of door een éénmalige gift, schenking, erfstelling, legaat of andere bate het nut en het belang van het hospice onderschrijven.

Reeds vanaf het prille begin, toen de eerste plannen voor het huidige hospice vorm kregen, hebben de Vrienden zich ingespannen om geld in te zamelen en waar nodig het hospice financieel te ondersteunen. Tot op heden heeft Hospice Het Altevée telkens een beroep kunnen doen op de Vrienden. We vertrouwen erop dat dit ook in de toekomst zo zal blijven en het bestuur van het hospice én alle betrokken vrijwilligers met een gerust hart hun belangrijke en mooie taak kunnen blijven uitvoeren.

Het bestuur van de Vrienden is trots op het feit dat zich dit jaar, in het kader van een fondswervingsactie meer dan 70 nieuwe donateurs hebben aangemeld en ook naast de donateurs veel particulieren, organisaties en bedrijven het hospice een warm hart toedragen. Mede dankzij deze bijdragen heeft Hospice Het Altevée een warme en huiselijke plek binnen de palliatieve zorg in Noord-Drenthe.

Het bestuur van de Vrienden dankt allen voor hun vrijwillige bijdrage!

Erwin Akkerman, voorzitter Stichting Vrienden

Bridgedrive

Zondag 13 november wordt in de Rackethal in Assen een bridgedrive gehouden, waarvan de opbrengst geheel ten goede komt aan Hospice Het Altevée. Het inschrijfgeld bedraagt € 35,- per paar. Dit bedrag is inclusief koffie/thee bij ontvangst en lunch.

Inschrijving door overboeking naar rekening 4917168 van Stichting Vrienden van het hospice Noord- en Midden Drenthe onder vermelding van uw speelsterkte. U ontvangt een bevestiging.

Voor nadere informatie: Wim Bosch, telefonisch bereikbaar onder 0592-399088 of 06-51988285; e-mailadres: wfbosch@home.nl

Vrijwilligers gevraagd!!!

Vrijwilligers zijn onmisbaar in het hospice, een bijna-thuis-huis voor mensen in de laatste fase van hun leven. 'Er zijn' voor de gasten en hun familie, dat is waar het voor de vrijwilligers omdraait. Hun aanwezigheid en inzet wordt door iedereen zeer gewaardeerd. Het werk is zeer divers. Niet alleen huishoudelijke taken, de aandacht voor de gast en diens naasten staat voorop. De vrijwilliger werkt nauw samen met een medewerker van Icare. Icare is verantwoordelijk voor de uitvoering van de zorg.

De groep vrijwilligers bestaat uit zo'n 60 mensen. Mannen en vrouwen, allemaal met hun eigen motivatie, levenservaring en achtergrond. Een vrijwilliger die in het hospice gaat werken volgt eerst een introductiecurcus, met aandacht voor onder meer de organisatie in en van het hospice, spiritualiteit en eigen verlieservaringen.

Er wordt een beroep gedaan op de inzetbaarheid van de vrijwilliger. Per week moeten 56 diensten worden ingevuld en het is belangrijk dat hiervoor voldoende vrijwilligers beschikbaar zijn. Jaarlijks wordt daarom een nieuwe groep opgeleid om aan deze vraag te voldoen. In januari 2012 start een nieuwe introductiecurcus.

Hebt u belangstelling voor het vrijwilligerswerk in het hospice, of kent u iemand die hiervoor belangstelling heeft? Neem dan contact op met de coördinator van het hospice, telefonisch op 0592 300056 of per mail via info@hospice-assen.nl

Redactieadres

Het redactieadres van de Nieuwsbrief is:
Burg. Agterstraat 3
9401 EW Assen
E-mail: info@hospice-assen.nl

